

ת"פ 42964/07/17 - מדינת ישראל נגד ש א- בעצמו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 42964-07-17 מדינת ישראל נ' א ואח'
בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה אפרת פינק

בעניין:	מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד צליל משיח	המאשימה
נגד	
2. ש א- בעצמו	
ע"י ב"כ עו"ד משה שלמוני	הנאשם

הכרעת דין

מבוא

1. הנאשמים היו בני זוג נשואים ולהם ילדים משותפים והנאשמים ניהלו מערכת יחסים אינטימית עם המתלוננת משך מספר שנים. בתקופה זו התגוררו הנאשמים עם המתלוננת וילדיהם בדירה משותפת. למתלוננת שני ילדים קטינים.
2. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס לנאשם 2 באישום הראשון עבירה אחת של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ולנאשמת 1 באישום השני עבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, ועבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
3. לפי המיוחס באישום הראשון, כחודשיים לפני יום 11.5.17, גילו הנאשמים כי המתלוננת מנהלת מערכת יחסים זוגית אינטימית עם בתם. הנאשמים פנו למתלוננת מספר פעמים בבקשה לסיים את מערכת היחסים, אולם היא לא עשתה כן. ביום 7.5.17 שלח הנאשם הודעה לטלפון הנייד של המתלוננת שזו לשונה "את עושה איתנו טעויות חמורות ביותר אבל חמורות ביותר". ביום 10.5.17 שלח הנאשם הודעת טקסט נוספת למתלוננת, שזו לשונה: "את יכולה לחלום שיהיה לך חופש זה רק עניין של ימים עד שתראי את סהר (הנאשמת - א.פ) מול העיניים שלך יום יום שעה שעה לא יהיה לך שקט הפתעה ממש בקרוב, ובהמשך "זבל סהר אצל ההורים שלך".
4. האישום השני ייחס לנאשמת 1 עבירות כמפורט למעלה שביצעה הנאשמת 1 כלפי המתלוננת, על רקע הנסיבות שתוארו וגילוי הקשר עם הבת.
5. לפי ההסדר בין הצדדים, הנאשמת הורשעה ונשלחה לתסקיר שירות מבחן. הנאשם 1, לעומת זאת, כפר בכך שהמיוחס לו בכתב האישום מהווה עבירת איומים.

דין

6. באת כוח התביעה טענה כי הנאשם ביצע את מעשה העבירה, משמע, איים על המתלוננת. לטענתה, לפי המבחנים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון, איום יחשב ככזה אם תוכנו עוסק בפגיעה שלא כדין בגוף, בחירות, בשם הטוב או בפרנסה של האדם שעליו מאיימים או של אדם אחר. המבחן, לטענתה, הוא מבחן אובייקטיבי. כן טענה, כי יש להבין את ההודעות על רקע מכלול היחסים האינטימיים בין הנאשמים, המתלוננת ובתם. לאור מערכת היחסים הכוללת, נסיבות ההודעות מלמדות כי מדובר בדברי איומים. גם ברי מתוך הנסיבות כי היתה כוונה להפחיד את המתלוננת.

7. בא כוח הנאשם טען, לעומת זאת, כי הדברים שאמר הנאשם 2 אינם באים בגדר עבירת האיומים. לטענתו, הרקע ליחסים קדם בהרבה לאירועים מושא כתב האישום וניתן להניח כי הקשר האינטימי בין המתלוננת ובתו של הנאשם החלה זמן רב קודם לכן. כאשר הדבר התגלה המתלוננת התבקשה לעזוב את הבית, הנאשם 2 חשש מתגובתה של הנאשמת 1 ויש להבין את ההודעות על רקע זה. המתלוננת גם לא חשה, לטענתו, מאוימת באופן סובייקטיבי, והראיה כי לא הגישה תלונה בהקשר זה אלא בהקשר למעשיה של הנאשמת 1. הנאשם 2 הוא שחשף את ההודעות ששלח למתלוננת. מכאן טען, כי ההודעות הן בגדר אזהרה או התרעה ולא בגדר איומים, וזאת הן במבחן הסובייקטיבי והן במבחן האובייקטיבי. לטענתו, גם לא היתה לנאשם כל כוונה פלילית מאחורי מעשיו.

8. עבירת האיומים הוסדרה בסעיף 192 לחוק העונשין, שזה לשונו:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

9. הרכיב הראשון שביסוד העובדתי הטעון הוכחה בעבירת האיומים הוא האיום עצמו. הקביעה אם תוכן ביטוי מהווה דברי איומים נעשית לפי אמת מבחן אובייקטיבי, משמע, אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב, בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (6.9.89); ע"פ 3779/94 חמדני נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408 (11.2.98)).

10. האיום אינו חייב להיות גלוי ומפורש, ואינו חייב להיות איום בפגיעה פיזית ישירה בגוף, או פגיעה ישירה אחרת במאיו. האיום יכול שיהיה בלשון רמזים, ישתמע בעקיפין מן הדברים או מן ההתנהגות. חשיפתו של האיום כאשר אינו מפורש אלא מרומז מצריכה בדיקה זהירה של הרקע הכללי, אישיותם של המאיים ושל המאיו וגורמים נוספים (בש"פ 7683/99 חנניב נ' מדינת ישראל 14.11.99).

11. מבחן ההקשר ישמש לבחינת יסודותיה של עבירת האיומים, ובכלל זה יש לשאול שלוש שאלות: מה אמר, או מה עשה במקרה של איום במעשה? מי אמר? ומדוע אמר? (ע"פ 6368/09 זקן ואח' נ' מדינת ישראל (12.7.10)). בחינת תוכנו של הביטוי מתבצעת בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות של מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי. אמירה המושמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה (רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95, בעמ' 109 (4.1.06)).

12. האם הוכחו יסודות עבירת האיומים?

13. הראיות בתיק אינן שנויות במחלוקת והן הוגשו בהסכמה ללא שמיעת עדים. למעשה התיק כולל שני מוצגים בלבד, האחד, הודעות הטקסט ששלח הנאשם למתלוננת, והשני, הודעתו של הנאשם במשטרה.

14. הנאשם שלח למתלוננת הודעה ביום 7.5.17 שבה כתב (ת/2):

"את עושה איתנו טעויות חמורות ביותר אבל חמורות ביותר".

15. ביום 10.5.17 שלח הנאשם הודעת טקסט נוספת למתלוננת, שזו לשונה (ת/2):

"את יכולה לחלום שיהיה לך חופש זה רק עניין של ימים עד שתראי את סהר מול העיניים שלך יום יום שעה שעה לא יהיה לך שקט הפתעה ממש בקרוב".

16. הנאשם הודה כי כתב למתלוננת את הדברים (ת/1). לדבריו, כוונתו היתה כי הנאשמת תלך אחרי המתלוננת לכל מקום על מנת שלא לאפשר לה הזדמנות לפגוש את בתם, וכי "ההפתעה" תהא בכך שתראה את הנאשמת בכל מקום.

17. את ההודעות ששלח הנאשם למתלוננת צריך לפרש במבחן אובייקטיבי על רקע הנסיבות שבהן נכתבו. הנאשם כתב את הדברים למתלוננת על מנת להניעה מלפגוש את בתו, לאחר שהתברר לו ולנאשמת כי המתלוננת מנהלת קשר רומנטי עם בתם. הדברים נכתבו על רקע כעס של הנאשמים כלפי המתלוננת. הנאשם הודיע למתלוננת כי הנאשמת תלך אחריה לכל מקום. המסר הגלום בביטוי הוא כי לא יהיה למתלוננת מנוחה, ודי בכך כדי להטיל מורא על האדם האובייקטיבי. יתר על כן, הנאשם כתב כי "הפתעה ממש בקרוב". בהקשר שבו נכתבו הדברים, ובייחוד לאור הכעס של הנאשמים על המתלוננת, יש כדי להוסיף ולהטיל פחד על האדם, שאינו יודע מה צפוי לו בעתידו. טענת הנאשם בהקשר זה כי כוונתו לכך, כי המתלוננת תראה את הנאשמת בכל מקום, אינה משתמעת מהכתוב, ואף אינה מתיישבת עם ההקשר. אולם אפילו היתה נכונה, אין בה כדי להוריד מפרשנות הדברים במבחן האדם הסביר, ולא באמצעות כוונותיו של המאיים.

18. מכאן, כי יש בדברים שכתב הנאשם למתלוננת משום דברי איומים. עם זאת, מדובר באיומים ברף נמוך.

סוף דבר

19. לאור כל האמור, אני קובעת כי הנאשם כתב את הדברים שיוחסו לו בכתב האישום, והדברים עולים לכדי עבירה של איומים.

20. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשע"ח, 11 דצמבר 2017, במעמד הצדדים